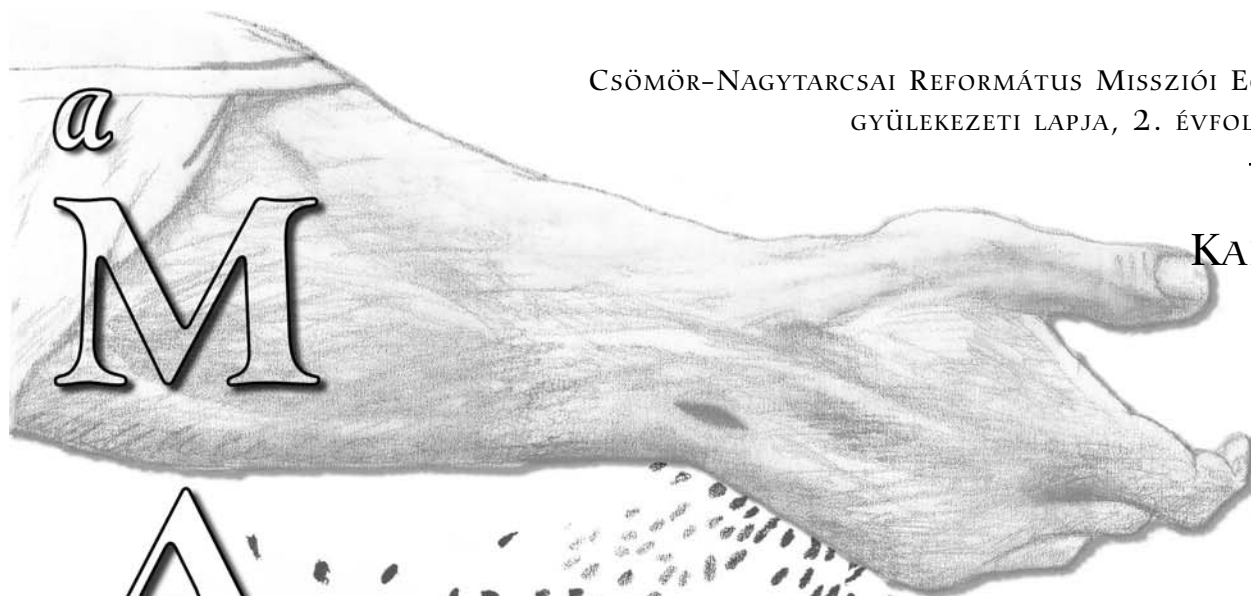

2012.
KARÁCSONYa
M

A

G

V

E

T

Ő

VELÜNK AZ ISTEN!

„Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.

Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.“ Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuélnek neveznek“ – ami azt jelenti: Velünk az Isten. József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.“ (Mt 1,18-25)

KÖSZÖNTJÜK OLVASÓINKAT!

„Immánuel, ami azt jelenti: **VELÜNK AZ ISTEN.**“ - E két szó hallatán melegség járja át a szívünket. Milyen jó tudni azt, hogy a teremtő Isten nem hagyta magára teremtett világát. Emberi formában közénk jött, hogy mindenki átélhesse személyesen a Vele való találkozás csodáját.

Jézusban Isten megajándékozta önmagával az emberiséget. Nem azért, mintha megérdemeltük volna. Éppen ellenkezőleg, látja, milyen nagy a sötétség ebben a világban, és milyen erőtlenekek vagyunk vele szemben. Végtelen szeretetével, közel hajolt hozzánk, és várja, hogy befogadjuk újjáteremtő Szentlelkét, mert „*a Lélek életet ad az igazság által*“ (Róm 8,10).

Lelkipásztorként csodálatos látni, ahogyan emberek ráébrednek arra, hogy ez az istentelen világ nem jó irányba megy, és változtatni szeretnének életükön. Az addigi Isten nélküli életüket szeretnék az Úr felé fordítani, hogy Tőle kapjanak megváltást. Felébred bennük a szent vágy, hogy megtapasztalják a jelenvaló Isten csodáját. A szolgálatom során szerzett tapasztalatom alapján számos példát említhetnék, amelynek csupán gyülekezeti lapunk terjedelme szab határt. Mégis álljon itt két példa, amely jól szemlélteti mit jelent az, ha az ember találkozik a jelenvaló Jézussal. Milyen az, amikor Krisztus Lelke munkálkodik a szívekben.

Az első példa a napokban történt, amikor is telefonhívást kaptam egy hölgytől, hogy szeretne beszélni velem. A neve nem volt ismerős, nem tudtam, hogy kivel fogok találkozni. Kiderült, hogy rokona annak a férfinak, akit egy évvel ezelőtt temettem el Nagytarcsán. Elmondta, hogy akkor megfogadta, adományt fog adni Isten dicsőségére, és most itt van, hozta az adományát. Kérdeztem, tagja-e valamilyen gyülekezetnek, azt mondta nem. Hívtam, csatlakozzon hozzánk, de különböző indokokra hivatkozva elhárította az invitálást. Elgondolkodtatott ez az eset. Egy évig nem is találkoztunk, még telefonon sem beszéltünk. Az istentiszteleteinken sem láttam, hiszen nem csömöri lakos, és nem is református. Most mégis itt van, és őszinte alázattal tette le az asztalra az összegyűjtött pénzét (nem keveset). Ez az asszony – bár nem él aktív hitéletet –, mégis megtartotta az Úrnak tett fogadalmát. Biztos vagyok abban, hogy ő egyszer (talán rokona el-

vesztésekor) találkozott már Krisztussal, és ez a találkozás mély nyomot hagyhatott a lelkében. Talán még küzd az óembere és az újembere egymással. Talán még nem tudott elengedni az életében egy-két dolgot, amely meggátolja őt a Krisztussal való egyesülésben. Az viszont egészen biztosan látszódtott rajta, hogy valami elindult a lelkében. Egy olyan változás, amelynek szép gyümölcse fogadalmának teljesítése.

A másik történet is jó példáját adja annak, amikor az ember átéli az Úrral való találkozás csodáját. Egyszer megkeresett egy férfi, hogy temessem el a feleségét, aki tragikus körülmények között hunyt el. Elmondta, hogy a felesége református volt, ő katolikus, de soha nem gyakorolták a vallásukat. A férfin látszott, hogy lélekben teljesen összetört felesége elvesztése miatt. Hívtam, jöjjön az istentiszteletünkre, csatlakozzon közösségünkhöz, hátha lelki otthonra talál nálunk. Eljött az egyik vasárnap, aztán egy-két hét múlva megint eljött, végül minden vasárnap ott ült a templomban (ma is aktív tagja gyülekezetünknek). Sokszor láttam őt sírni az istentiszteletek alatt, látszott, hogy lelkében hatalmas küzdelmek folynak. Egyszer aztán hónapokkal később, ahogyan az istentiszteletünk végén kezet fogtam vele, elmosolyodott – először mióta ismerem –, és azt mondta: „Köszönöm!“. Soha nem fogom elfelejteni ezt a pillanatot. Éreztem, ez az ember átélte a Krisztussal való találkozás csodáját. Lelke felszabadulhatott a gyász nyomasztó terhe alól.

Mennyei Atyánk mindannyiunk szívébe beírta a karácsonyi örömhírt, hogy Szentlelke által minden nap velünk van, és nem hagy magunkra ebben a bűnös és kegyetlen világban. Rajtunk múlik, engedjük-e, hogy valósággá váljon életünkben ez az örömhír.

Karácsony ünnepén kívánom minden Testvéremnek, hogy átélhesse a jelenvaló Krisztus csodáját! Ehhez félre kell tennünk a hétköznapi gondjait, és engednünk kell, hogy az Úr töltse ki az életünket.

Gyülekezetünk presbitériuma nevében, békében és szeretetben gazdag ünnepeket kívánunk minden kedves Olvasónknak! „Velünk az Isten!“

Esztergály Előd Gábor lelkipásztor

SEGÍTSÉG A BAJBAN*

A MAGYAR REFORMÁTUS SZERETETSZOLGÁLAT TEVÉKENYSÉGÉRŐL

Tovább nőtt a szegények aránya hazánkban. A Központi Statisztikai Hivatal (KSH) nemrégiben megjelent adatai szerint 2011-ben százötvenezer fővel többen éltek havi 62 ezer forintnál kevesebb jövedelemből, mint egy évvel korábban. A szegénységi küszöb alatt így tavaly a népesség 13,8 százaléka élt, ami 1,36 millió főt jelent.

A Magyar Református Szeretetszolgálat (MRSZ) ennek a helyzetnek megfelelően dolgozta ki programjait: elsősorban a devizahiteles családokon, a lakhatás problémájával küzdőkön és a szegénységben élő gyermekeken akar segíteni.

Ezt figyelembe véve hirdette meg legújabb adományozási lehetőségét az MRSZ. Az **ADHAT** vonalra azok hívását várják, akik a legkisebbek étkezéséhez szeretnének hozzájárulni hívásonként 250 forinttal, azaz egy üveg bébiétellel.

Évek óta sikerrel fut a **NYILAS MISI PAKK** program. Ezzel az iskoláskorú, mélyszegénységben élő vagy szülők nélkül, intézményekben nevelkedő gyerekeket célozza meg az MRSZ határon innen és túl. Az adományozók cipősdobozokba csokoládét, játékokat, téli ruhát, iskolaszereket csomagolnak, vagy ha erre nincs módjuk, 2500 forintot utalnak a szolgálat számlájára, hogy annak önkéntesei ebből az összegből állítsanak össze egy ajándécsomagot.

Idén is együtt hirdette meg a *Dorcas Segélyszervezet* és az MRSZ a tartós élelmiszert gyűjtő **KÉK VÖDRÖR** akciót. Ez november 30-án lezárult, és az eredményeket lapzártánkig nem összesítették, de az tudható, hogy a gyűjtéshez csatlakozó református intézményekbe és gyülekezetekbe kétezer vödröt osztottak ki a szervezetek munkatársai. Értesülésünk szerint azonban még ez sem volt elég, így lesznek közösségek, amelyek dobozokban adják le adományukat. A vödrönként háromezer forint értékűre becsült, tehát a hatmillió forint összértéket bőven meghaladó élelmiszradományt Erdély, Kárpátalja és Magyarország legrászorulóbbjaihoz juttatja el adventben a két segélyszervezet.

A devizahitel miatt lakásukat, házukat elvesztőkön a tavaly adventben meghirdetett, azóta is folyamatosan futó **MENTŐÖV** programjával segít az MRSZ. Őket az újrakezdésben támogatja azzal, hogy fél éven keresztül átvállalja tőlük a lakás bérleti díját, segíti őket a munkakeresésben, és szakembereik segítségével életvezetési tanácsokkal látja el őket a rendelkezésre álló jövedelmek jobb beosztása érdekében.

Nem mindenkin tud sajnos ilyen komplex módon segíteni a református szeretetszolgálat. Az utcán élőket az idejében is csak tea- és ételosztással tudja támogatni a szervezet, illetve rendkívüli hideg esetén megnyitja budapesti túlélőpontját is, ahol hétvégenként huszonöt fő tudja meghúzni magát, tud tisztálkodni és kap napi háromszori étkezést. Ezek az akciók, ha nem is segítik a fedél nélküliek újrakezdését, az életben maradásukat talán igen.

„Az is célunk ezekkel az akciókkal, hogy a gyülekezetek és a református szociális intézmények figyelmét is ráirányítsuk a bajra. Akinek látás adatott arra, hogy észrevegye a nyomorúságot, ráadásul eszközöket – konyhát, pénzt, szakértelmet, szakembereket – kapott arra, hogy másokon segítsen, kötelessége nemcsak a sajátjairól gondoskodni, hanem a tágabb közösség nyomorultjairól is“ – magyarázza Czibere Károly (az MRSZ vezetője – a szerk.).

A Magyar Református Szeretetszolgálat akcióiról, az adományozási lehetőségekről, a Nyilas Misi-pakkok átvételi pontjairól a www.jobbadni.hu oldalon található, vagy a **06-1-273-0449**-es telefonszámon és az mrsz@jobbadni.hu címen kérhető több információ. Az MRSZ az **10702019-85008898-51100005**-ös számú számlára és az **13600-66**-os számú adományvonalon várja a pénzadományokat.

* Részlet a Reformátusok Lapja 2012. december 9-i számában megjelent írásból.

„Jövel, Uram Jézus!”

Az első advent idején már eljött közénk Isten egyszülött Fia, a mi Megváltónk. Mennybemenetele óta a második adventben élünk és várjuk őt, mert megígérte, hogy visszatér az ég felhőin a földre, és minden ember meg fogja látni, még azok is, akik nem hittek benne. Addig azonban láthatatlanul, Lelke által van velünk és közöttünk. Ő szól hozzánk, vigasztal, bátorít, emlékeztet, megtanít igéje által mindenre, újra meg újra önvizsgálatra és megtérésre int, hogy felkészülten és kitartóan várhassuk őt.

Az egyik adventi reggeli áhítatunkban így szólított meg a mi élő Urunk minket is, amikor együtt olvastuk a családban Pál apostolnak a Filipibelihez írt levele 3. részét és a Lukács evangéliuma 13. részének első kilenc versét. Ő ismer minket és tudja, hogy bajainkban, nyomorúságainkban, betegségeinkben, tanácsa szerint reá bíztuk magunkat. De tudja azt is, hogy a lélek ugyan készen van bennünk a hallásra, de a testünk sokszor erőtlenség és elcsüggedünk. Bizony, ezért szükségünk van naponként az ő hitünket megerősítő igéjére, de arra is, hogy egymás hite által épüljünk és növekedjen a hit bennünk. Ezért osztom meg a minket is hitünkben megerősítő igéket, mert mi mindnyájan testben élünk, és sokszor a testünk nyomorúságai, megpróbáltatásai, betegsége miatt, vagy a körülmények rossz-

„Voltak ott abban az időben néhányan, akik hírt adtak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval elegyítette. Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: „Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvedniük? Nem! Sőt – mondom nektek –: ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen veszték el. Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizenhét, akire rádólt a torony Siloában, és megölte őket, vétkesebb volt minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik? Nem! Sőt – mondom nektek –: ha meg nem tértek,

szul alakulása miatt, aggódunk magunkért és szeretteinkért.

Kétségben, bizonytalanságban érezzük magunkat, válságban vagyunk sokszor. Ilyenkor kérdéseket teszünk fel. Miért jutottunk mi magunk, vagy mások is ilyen elkeserítő helyzetbe? Mi lesz velünk és azokkal, akik miatt aggódunk? Mindnyájunkat erősíthetnek Jézus szavai, ha hittel a szívünkbe zárjuk, így elég lesz nekünk az ő kegyelme! Így a halálfélelem sem taszíthat kétségbeesésbe. Sőt mi is vallhatjuk: „Nekem az élet Krisztus, és a meghalás is nyereség” (Fil 1,21), mert „nekünk a mennyben polgárjogunk van, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket...” (Fil 3,20-21) Ne féljete! Boldog reménységgel bízzatok ígéretében! Hittel és örömmel várhatjuk és megláthatjuk őt, és az ő dicsőséges testéhez hasonló testben lehetünk Vele és szeretteinkkel örök örömben.

Szinte naponként hallhatunk szörnyű tragédiákról, láthatunk megrázó képeket embertársaink értelmetlen pusztulásáról, elpusztításáról. Jézusnak is vittek ilyen tragédiákról híreket. Ő akkor is tudta és ma is tudja, hogy milyen gondolatok voltak és vannak bennünk, amikor ilyenekről hallunk. Talán bűnösebbeknek gondoljuk azokat magunknál? Jézus mindenkor

nyilvánvalóvá teszi azoknak, akik őt keresik kérdéseikkel, hogy a különféle tragédiákban, balesetekben elpusztult emberek sem voltak bűnösebbek nálunk. Mi sem vagyunk jobbak, mi is megérdemelnénk, hogy elpusztítson minket is bűneink miatt, de Isten még tírt eddig, hogy megtérhessünk. Isten az ő Fiát, Jézus Krisztust azért küldte közénk, hogy felismerhessük, mennyire szeretett és szeret minket, hiszen őt engesztelő áldozatul küldte bűneinkért. Így hívott már és hív mindnyájunkat megtérésre újra és újra. A kereszttel alatt ismerhetjük meg Isten szeretetét, amikor láthatjuk, hogy az ő Fia helyettünk, miattunk és érettünk, a mi bűneink miatt hogyan szenvedett és halt meg. Azért halt meg ő helyettünk, hogy áldozatával bűnbocsánatot szerezzen nekünk. „Áll a Krisztus szent keresztje elmúlás és rom felett, Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet.” – énekelhetjük mi is a kereszttel alatt leborulva.

Ma még lehet így leborulni bűnbánattal Jézus golgotai keresztje alatt, és lehetünk megtérő szívvel Isten megváltott gyermekeivé. (Lk 13,1-5) De a Lukács evangéliuma 13.

mindnyájan ugyanúgy vesztetek el. Azután ezt a példázatot mondta: „Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Azt mondta erre a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárom gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem talállok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülássom és megtrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki.” (Lk 13,1-9)

részének a következő verseiből azt is megtudhatjuk, hogy a mi gazdánk, mennyei Atyánk keresi életünkben ezután a gyümölcsöket is, a megújult hit cselekedeteit. Ha azonban mégis olyanokká válunk, mint a terméketlen fügefefa, kivágásra ítélt. De még bízhatunk a mi vincellérünkben, Jézus Krisztusban, aki annyi mindent megtett már értünk, és így könyörög: „Uram, hagyd meg még ebben az évben...hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki.” Csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk!

Munkáljon szívünkben az Ige és a Szentlélek által megváltó Urunk alázata 2012 adventjében, hogy bűnbánattal, alázattal borulhassunk le és tárhassuk ki szívünket előtte, hogy ne várjuk hiába őt, aki visszatér győztes Úrként az ég felhőin. Betér hozzánk is és megáld. Ő visz be országába, mint megváltottait az Atya elé, az általa elkészített helyünkre. „Jövel, Uram Jézus!” (Jel 22,20)

NAGY GYULA
ny. református lelkész,
Csömör

AZ EGYHÁZAK HELYZETE CSÖMÖRÖN*

Jelen összeállításunkban rövid áttekintés kívánunk adni Csömör vallási múltjáról, illetve gyülekezetünk előtörténetéről. Az idézett szövegek a 2000. évben megjelent *Csömör története* című kötetből valók. Teljes terjedelmében nem tudjuk közölni az ide vonatkozó részeket, de talán kedvet csinálunk gyülekezetünk tagjainak ahhoz, hogy egyéni munkával jobban elmélyedjenek lakóhelyük múltjában.

Mivel gyülekezetünk élete évtizedek óta meghatározó módon összefonódott az evangélikus gyülekezettel és annak lelki otthonával, ezért történelmének megismerése részét képezi saját múltunk megismerésének is.

„A középkorból egyetlen adatot sem ismerünk, amelyik Csömör templomára vagy papjára vonatkozna. Ez azonban nem jelenti azt, hogy már a középkorban nem lett volna katolikus temploma és papja.

Az 1721. évi egyházlátogatási jegyzőkönyv szerint a falu fölötti dombon egy kápolna romjai voltak láthatók. Ez az épület nyilván a

középkorból maradt meg, mert aligha építettek templomot egy pusztán a török hódítás, majd a kuruc szabadságharc idejében. A „falu fölötti dombon“ megjelölés igen szemléletes, jellegzetesen középkori, netán Árpád-kori elrendezésre mutat.“ (I.m. 104.o.)

„A jelenlegi katolikus templomot Grassalkovich I. Antal 1771. ápr. 25-én kezdte építtetni, a legenda szerint a templom terveinek nézegetése közben érte a halál 1771. dec. 1-jén. Ezt a templomot 1773-ban szentelték fel a Szentháromság tiszteletére.“ (I.m. 105.o.)

* * *

„A csömöri evangélikus egyházközség a XIX. század második felében gyarapodásnak indult. A Grassalkovich-korszakból örökölt imaház már kicsinek bizonyult, 1873-ban felépült az új templom. Ekkoriban az evangélikusok Cinkota filiáját alkották még. Jezsovits Pál lelkész és Zselló Pál tanító munkásságának volt köszönhető az új templom létrehozása.“ (I.m. 181.o.)

„Ezután a gyülekezet megvalósította régi álmát, önálló egyházközséggé vált 1915. nov. 9-től, 1916. febr. 2-án Jeszenszky Gyula lelkész elfoglalta állását, febr. 27-én ünnepélyesen beiktatták. A többi gyülekezet példáját követve egyházfelügyelőt is választottak 1917. márc. 4-én Mikszáth Kálmán budapesti lakos,

Az evangélikus templom 1906-ban.

* Az idézet szövegek Horváth Lajos: *Csömör története* című helytörténeti kiadványból származnak. A szövegek, a képek, valamint a táblázatok jegyzéke, illetve a forrás megjelölése a kiadványban megtalálhatóak. A reformátusságra vonatkozó idézet ifj. Koczó Pál kistarcsai református lelképásztortól származik.

Gyülekezetünk története

horpácsi földbirtokos, a nagynevű író fia személyében, aki azt el is fogadta. Beiktatására 1917. márc. 24-én a virágvasárnapi istentisztelet keretében került sor.“ (I.m. 182.o.)

* * *

„A csömöri reformátusok a kistarcsai református gyülekezethez tartoznak. Az 1970-1980-as években a kistarcsai lelképásztor levélben értesítette őket a havonta egyszeri istentisztelet időpontjáról, melyet az evangélikus templomban tartottak Csömörön. A helyi reformátusok kezdeményezésére 1993 januárjától már minden vasárnap tartanak istentiszteletet. A csömöri reformátusok létszáma ugyanis gyarapodik, főleg az Erdélyből, a Partiumból betelepülőkkel.

Korábban a csömöri konfirmandusok Kistarcsán tettek fogadalmat a gyülekezet előtt. Fordulatot jelentett, hogy a konfirmációt Csömörön rendezték meg, akkor is, ha a konfirmandusok csak ketten voltak. A helybeli evangélikus egyházközség azonban bizonyos elszívó hatással van a református ifjúságra, hiszen ők sokkal többen vannak.

Egy csömöri református család 1997-ben felajánlotta otthonát református gyermekfoglalkozások céljára, azóta havonta egyszer tartanak házi bibliaórát gyermekeik számára. Az 1999. évi adatok szerint kb. 90 „református címmel“ rendelkezik a közösség, amely szám kb. 250-300 reformátusnak felel meg. A nagy kérdés, hogy lesz-e saját otthonuk, templomuk a csömöri reformátusoknak a jövőben.“ (I.m. 318.o.)

Év	Katolikus		Evangélikus		Zsidó		Összesen	
	szám	%	szám	%	szám	%	szám	%
1825	359	38,9	557	60,35	7	0,75	923	100
1831	kolerajárvány							
1835	565	71,34	225	28,41	2	0,25	792	100
1851	660	68,18	301	31,1	7	0,72	968	100

Csömör vallási megoszlása 1825-1851-ig. (I.m. 107.o.)

Év	Katolikus		Evangélikus		Református	Izraelita	Iskolás korú
1854	756	73%	274	26%	3	7	102
1867	786		440		2	18	126
1881	738		515		19	20	104
1890	837		498		–	21	164
Ó- és Újhegy	138		19		–	–	
Újmajor	25		3		–	–	
1900	1313		786		26	42	?
1910	1521	64,2%	783	33%	22	42	?

Csömör vallási megoszlása 1854-1910-ig. (I.m. 182.o.)

	1920		1930		1941	
Római katolikus	1705	59,4%	2315	62,1%	2616	63,3%
Görög katolikus	11	0,4%	12	0,3%	13	0,3%
Református	52	1,8%	144	3,8%	209	5%
Evangélikus	1015	35,4	1174	31,5%	1227	29,7
Görögkeleti	1		1		2	
Unitárius	3		–		8	
Izraelita	85	2,9%	77	2%	51	1,2%
Egyéb	–		4		7 (baptista)	
Összesen	2872	100%	3727	100%	4133	100%

Csömör vallási megoszlása 1920-1941-ig. (I.m. 253.o.)

Gyülekezetünk története

GYÜLEKEZETÜNK TÖRTÉNETE HÚ TANÚKTÓL

– BESZÉLGETÉS AGÁRDI MIHÁLY ÉS BODA KÁROLY PRESBITEREKKEL –

Amikor Csömörrre érkezik az utazó, rögtön feltűnik a katolikus és az evangélikus templom, amelyek uralják a dombok közötti völgyet. Bár temploma a többi felekezetnek még (!) nincsen, mégis tudjuk, hogy Csömörön mindig is voltak más felekezetűek is. Mi, reformátusok a 19. században kezdtünk feltűnni a településen, és attól fogva fokozaton kimutatható a jelenlétünk. Nektek, mint református csömöri „óslakosoknak“, milyen emlékeitek vannak gyülekezetünk múltjáról?

Agárdi Mihály: Apám katolikus, anyám evangélikus hitű volt, de a kistarcsai református lelkész adta őket össze itt, az evangélikus templomban. Engem pedig reformátusnak kereszteltettek meg, sőt itt, az evangélikus templomban konfirmáltam református hit szerint. Gyermekkoromban Kovács Zoltán tiszteletes volt a kistarcsai református lelképásztor, ő járt át ide Csömörrre hetente, kétszer-háromszor családot látogatni, gyülekezetet szervezni, istentiszteletet tartani. Hozzá tartozott még Csömör mellett Mogyoród, Szilasliget, és Nagytarcsa is.

Boda Károly: A lelképásztor az istentiszte-

letekre gyalogosan járt, így végezte a szolgálátát. Havonta egyszer volt Csömörön református istentisztelet itt, az evangélikus templomban, illetve a nagy ünnepek alkalmával, még úrvacsora is volt.

Kezdetektől fogva jó volt a kapcsolata a reformátusoknak az evangélikusokkal?

Boda Károly: Igen. Soha nem volt ebből probléma. Nem csináltak a lelképásztorok soha ügyet abból, ha egymáshoz átjártak a hívek istentiszteletre, vagy akár úrvacsorát is venni. De olyan is volt, hogy átmentünk Kistarcsára a református istentiszteletre, különösen nagy ünnepek alkalmával.

A '60-as évek környékén hányan jártak itt Csömörön templomba? Milyen volt a gyülekezeti aktivitás?

Boda Károly: 5-6 fő vett részt átlagosan az istentiszteleteken, de karácsony vagy húsvét alkalmával akár 20-25 fő is jelen volt.

Agárdi Mihály: A '60-as évek végétől kezdtek betelepíteni különböző vidékekről a refor-

mátus családok. Mégsem növekedett úgy a gyülekezet létszáma, mert sokan inkább az evangélikusokhoz csatalakoztak, ahol aktív hitélet folyt.

Kovács tiszteletes után, a '80-as évek második felében Fónagy Miklós lett a lelkipásztor, akinek a szolgálata alatt jobban kezdett növekedni a reformátusok száma.

Mi hozhatta a változást, hogy dinamikusabbá vált a növekedés?

Agárdi Mihály: A '80-as évek végétől egyre többen jöttek át Erdélyből, és telepedtek meg Csömörön. Ők már nem integrálódtak az evangélikusokhoz, inkább más református gyülekezetekben keresték a lelki feltöltődést. Eljártak Sashalomra, a Szilágyi Dezső térre, Pasarétre vagy éppen a Fasori gyülekezetbe. Közülük sokan még mindig nem döntöttek el, hogy csatlakozzanak-e hozzánk, inkább bejárnak a korábban megszokott gyülekezetükbe.

Boda Károly: Fónagy Miklós után Koczó Pál majd Riskó János lett a lelkipásztor. Mindketten nagyon sokat tettek azért, hogy egyre többen legyünk. Koczó tiszteletes szolgálata alatt lett heti rendszeres istentiszteletünk, ami nyilván befolyásolta a növekedést. Ő vezette be azt is, hogy a csömöri pénzeket külön kezeljék a kistarcsai pénzeketől. Ennek köszönhetően kezdett évről évre növekedni a vagyonunk.

Ebben az időben már volt gyülekezeti bibliaóra és konfirmációi előkészítő is. Eleinte családoknál tartottuk meg ezeket az alkalmaidat.

Ti hogyan érzitek magatokat a gyülekezetben?

Boda Károly: Jól. Sokat számít, hogy egyre többen vagyunk a templomban, és ez jó érzéssel tölt el, hiszen mi megtapasztalhattuk, milyen az, ha 5-6 fő vesz részt egy-egy istentiszteleten. Biztos vagyok abban, hogy sokkal erősebb lesz gyülekezetünk, ha majd elkészül a saját templomunk.

Agárdi Mihály: Én is jól érzem magam, de azért jó lenne, ha már meg lenne a saját templomunk. Sokan várnak arra, hogy végre rendes otthonunk legyen, ahol nem zavarunk senkit, ahol nem kell igazodnunk másokhoz.

Mit kívánnátok gyülekezetünknek a jövőre nézve?

Boda Károly: Legyen minél több hívő ember, ne csak a pénzt hajkurásszák, hanem gondoljanak a lelkiekre is. A mai világban ezt kellene a legjobban erősíteni.

Agárdi Mihály: Ebben a pénz központú világban nincs áldás az embereken. Azt kívánom, hogy gyülekezetünk hitben haladjon előre, nap, mint nap erősödjünk Isten áldásában.

Az 1997-ben átadott Evangélikus Ifjúsági Ház

Gyülekezeti életünk képekben

GYÜLEKEZETI ÉLETÜNK KÉPEKBEN

SZÜRETI FŐZŐVERSENY, MINT MISSZIÓ!

2012. SZEPTEMBER 29.

Ebben az évben is részt vettünk településünk nagyhírű szüreti főzőversenyén. Alapvető célunk a missziót szolgálta volt. A község életében meghatározó helyi ünnepen sok olyan lakossal találkozhattunk, akik még nem ismerték gyülekezetünket, és nem kötődnek egyházunkhoz, pedig valamikor református keresztségben részesültek.

„Református Játsszókert“-et szerveztünk kicsiknek és nagyoknak egyaránt. A népi játékokkal igyekeztünk az élő Ige tanítására irányítani a figyelmet. Például a Lk 5,4-7 alapján lavórból olyan fából készült halakat kellett kifogni, amelyeken különböző igei üzenetek voltak megfogalmazva. Vagy: az Ef 6,10-13 alapján papírgolyókkal olyan konzervdobozokra kellett célba dobni, amelyeken különböző emberi gyarlóságok voltak feltüntetve (irigység, harag, önzés stb). De ugyanígy lehetett gólyalábazni a Mt 20,26-28, és facsiga-futóversenyt rendezni a 2Tim 4,7-8 alapján.

Gyülekezeti életünk képekben

Csodálatos volt megtapasztalni gyülekeztünk összefogását is. Aldozatkész gyülekezeti tagjaink számos süteményt, üdítőt, „vendégcsalogató“ finomságot hoztak erre az alkalomra. Ezúton is köszönjük szolgálatukat!

A testi táplálék mellett a lelki táplálékról sem felejtkeztünk el – szó szerint. A fél literes asztali bográcsokban haza vihető igés kártyákat helyeztünk el „*lelki táplálék*“ címmel. Öröm volt látni, ahogyan a megszólító igéket olvasták a „*lelki éhezők*“!

Erre a napra készült el gyülekezeti újságunk legújabb száma is, amelyben alkalmainkról tájékozódhat az érdeklődő.

Mindezek mellett, természetesen, örömmel főztünk is. Három bográcsban készültek a finomságok: kakaspörkölt, szász káposzta és szürkemarha babgulyás. Bár idén nem sikerült a tavalyi sikerünket megismételni (pörkölt és káposzta kategóriában is első díjat kaptunk), Isten kegyelméből a rangos zsűri (Hargitai György és Opóczy Sándor mesterszakácsok) harmadik helyezéssel jutalmazott bennünket.

NAGY GYULA KÖSZÖNTÉSE

2012. OKTÓBER 7.

Idén is nagy szeretettel köszöntöttük Nagy Gyula lelkipásztort és feleségét Muci nénit a nyugalmazott lelkipásztorok vasárnapja alkalmából. Kimondhatatlan hálát érzünk az Úr iránt, hogy gyülekezetünket megajándékozta az ő személyükkel!

Az ige, amelyet áldásként felolvastunk, Pál apostol római gyülekezetéhez írt leveléből volt:

„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, mert Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.“ (Róm 1,16-17)

„...akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.“

(Ézs 40,31)

1956-RA EMLÉKEZTÜNK

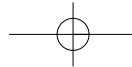
A ézsaiási prófécia örökérvényű üzenetével hirdettük meg gyülekezetünk 1956-os forradalom és szabadságharchoz kapcsolódó alkalmait. Október 20-án gyülekezeti kirándulást szerveztünk a *Terror Háza Múzeumba*, ahol szakszerű tárlatvezetés segítségével kaptunk betekintést a kommunista terror időszakába. Október 21-én *ünnepi istentisztelet* keretén belül emlékeztünk meg a 20. század egyik legjelentősebb forradalmáról. Október 25-én *előadással egybekötött bizonyítélt* hallhattunk vitéz Dömötör Zoltán ny. vezérezredes, '56-os szabadságharcos, valamint Soós Péter muzeológus, a Hadtörténeti Múzeum szakértője tolmácsolásában. November 4-én az istentisztelet keretén belül *megemlékezést* tartottunk a forradalom áldozatairól.

ADVENTI KOSZORÚKÉSZÍTÉS

2012. DECEMBER 1.

A tavalyi évhez hasonlóan idén is megszerveztük gyülekezetünk közös adventi koszorúkészítését. Nem csupán saját részre készítettünk koszorúkat, hanem olyan gyülekezeti tagok számára is, akik nem tudnak részt venni az ilyen és ehhez hasonló alkalmakon. Elkészítettük a gyülekezeti adventi koszorúnk mellett azt a betlehemet is, amellyel házról-házra hirdetni fogjuk Krisztus Urunk születésének örömhírét hittanos betlehemezős csoportunkkal.

Gyülekezeti életünk képekben

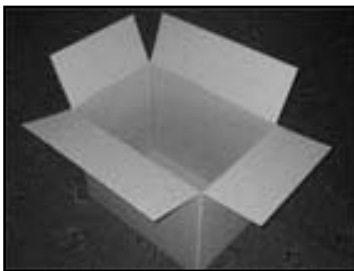
BETLEHEMEZÉS

Advent utolsó hetében régi magyar hagyományukat elevenítettük fel. Betlehemest játszó fiataljainkkal ellátogattunk gyülekezetünk családjaihoz, hirdetve a megváltó Krisztus születését. *(Az alkalom lapzártánkat követően került megrendezésre.)*

„SZERESD FELEBARÁTODAT, MINT MAGADAT!” (Mk 12,31)

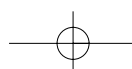
KARÁCSONYI RUHA- ÉS AJÁNDÉKGYŰJTÉS RÁSZORULÓ CSALÁDOK SZÁMÁRA

A szeretet ünnepére való lelki felkészülésünk fontos része mások megsegítése. Rohanó világunkban sokszor érezhetjük úgy, hogy bár szívünkben ott a segítő szándék, mégis kevés idő és energia jut azt tettekre váltani. Ebben szerettünk volna idén is segíteni a december 3-15. között meghirdetett adománygyűjtésünkkel. Az adományok egy részét a gyülekezetünkhöz tartozó rászoruló családok számára adjuk át, másik részét pedig a Magyar Református Szeretetszolgálatnak. Adományként kértünk ruhaneműt, tartós élelmiszert és gyermekek számára játékokat, könyveket. A kéthetes gyűjtésünk eredménye: 24 család közel 30 zsák adománya. Istené legyen a dicsőség!

KARÁCSONYI BÁBELŐADÁS

Idén is megrendeztük gyermekeink és hit-tanosaink számára a karácsonyra felkészítő bábelőadást. *(Az alkalom lapzártánkat követően került megrendezésre.)*

ÉPÜLŐ KÖZÖSSÉGEK¹

Építkezni hosszan tartó folyamat, nap mint nap fel kell venni a munkát, és nem lehet egyedül végezni. Szakértelemre és lelkesedésre is szükség van hozzá, és ez nemcsak az épületekre, hanem az emberi közösségekre is igaz. Az újonnan induló missziói egyházközségek örömeiről és kihívásairól is szó esett a legutóbbi lelkésztovábbképzésen Dunamelléken.

Ahogy arról korábban beszámoltunk, 2010 őszén a Dunamelléki Református Egyházkerület közgyűlése határozatot hozott, miszerint évi húszmillió forinttal támogatja missziói egyházközségek létrehozását. Eddig 13 településen indult el a szolgálat, amelyet túlnyomórészt fiatal lelkipásztorok látnak el. Nekik nyílt alkalmuk a lelkésztovábbképzés legutóbbi kurzusán egy-másfél év távlatából visszatekinteni eddigi munkájukra, valamint tapasztalatokat cserélni. Galyatetőn egyebek mellett szó esett a missziói gyülekezetek plántálását motiváló Isten- és egyházképről, a stratégiaalkotásról, az örömökről és a kihívásokról is. A lelkipásztorok portálunk mikrofonja előtt is beszéltek arról, mi változott közösségeikben, mióta náluk jártunk.

(...)²

EGY SZÍV, EGY LÉLEK

Egyre nő az istentiszteletre járók lélekszáma a csömöri gyülekezetben, ahol egy évvel ezelőtt jártunk. – Sok útkereső, Isten-kereső ember érkezik hozzánk, a református többség mellett más felekezetben megkeresztelkedtek is. Hálát adok az Úrnak, hogy lelki otthonra találnak nálunk ezek az emberek, és egy lélekként tudjuk dicsőíteni Istent – osztotta meg velünk *Esztergály Előd Gábor*. A lelkipásztor arról is beszámolt, hogy a presbitériummal át kellett gondolniuk a gyülekezet működési struktúráját. Bár növekedés tapasztalható, belátták, hogy még korai minden szolgálati területhez bizottságot rendelni, a gyülekezeti tagok még kevesebb tervezéssel is el

tudják látni azokat a feladatokat, amelyekre szívesen vállalkoznak.

(...)³

ÖSSZEHANGOLT LÁTÁS

A missziói lelkipásztorok közül néhányan időnként találkoznak, hogy reflektáljanak gyülekezeti szolgálataikra és imádkozzanak egymásért.

A missziói gyülekezetben előfordulhatnak komolyabb konfliktusok is abból adódóan, hogy a közösséghez hűséges, éveken át kitarító gyülekezeti tagok és az újonnan érkező, missziói gyülekezet formálására megbízást kapó lelkipásztor mást és mást gondolnak a missziói stratégiáról. Van olyan kis gyülekezet, amelyik az elmúlt időszakban belátta, hogy nem engedheti meg magának a szét-húzást, mert az az egész közösség gyors szét-esését jelentené, máshol pedig ha lassan is, de elfogadták a lelkészváltást; előfordult azonban az is, hogy ez még nem történt meg. Nem egy lelkipásztor arról számolt be portálunknak, hogy a lelkésztovábbképzés műhelyein ráébredt, több gyülekezeti tagot is érdemes lenne szolgálattal megbízni. Abban is egyetértenek a lelkészek, hogy a szolgálatvállalás előtt és alatt hitmélyítésre van szükség, és arra, hogy a lelkipásztor látásában osztozzon a gyülekezet vezetősége és munkatársi csapata.

MINŐSÉGI ÉS NEM MENNYISÉGI MUNKA

- A tradicionális vagy szervezett gyülekezet-

1. Jelen beszámoló a 2012. október 7-9. között Galyatetőn megrendezésre kerülő lelkésztovábbképzésről készült. Helyhiány miatt nem tudjuk a teljes anyagot közölni. A cikk szerzője: Jakus Ágnes újságíró. Forrása: <http://www.parokia.hu/hir/mutat/3914/>.

2. Kimaradt a diósi és a kozármislenyi missziói gyülekezetek lelkészének hozzászólása.

3. Kimaradt a tököli, a taksonyi és a monorierdei missziói gyülekezetek lelkészének hozzászólása.

A missziói gyülekezetekről

nek vannak hagyományai, kiépített közössége, a közösség működésének van átlátható rendje, vannak munkatársai, vezető testülete. Mindez szükséges és jó, és a misszióiban munkálkodó lelkészek is tudják, hogy ha Isten Lelke velük lesz, akkor ez előbb-utóbb náluk is be fog következni. Nekik most olyan közösségekkel kell foglalkozniuk, amelyek még csak ízeletetik ezt, és ebből nagyon sok érdekes dolog is kijöhet. Akár a tradicionális közösségek is tanulhatnak az újonnan szerveződőktől élénkséget, testvériességet, esetleg azt, hogy nem az az igazi fokmérő, hogy mekkora a gyülekezet, hanem az, hogy milyen. Örülnék, ha a tradicionális közösségek felfedeznék, milyen munka is folyik az egyházunkban, és a maguk erejéből támogatnák a kis gyülekezeteket – nyilatkozta portálunknak a dunamelléki püspök (*dr. Szabó István – a szerk.*).

OTT LENNI, AHOL AZ EMBEREK VANNAK

Nem arról van szó, hogy az egyházkerület új munkahelyek teremtésén fáradozik, hanem arról, hogy meg kell birkóznia azzal a helyzettel, hogy az ország 35 százaléka Budapesten és környékén él – hangsúlyozta *Szabó István*.

- A Lélek oda küld, ahol az emberek vannak, és ebben az ügyben mindannyiunknál racionálisabb. Arra tanít bennünket, hogy jól mérjük föl a helyzetet, és töltsük be a misszió parancsát ahelyett, hogy azon búslakodnánk, hogy egykori szép, gazdag településekről miért költöztek el az emberek.

A LELKESEDÉS PÓTOLJA A HIÁNYOSSÁGOKAT

Bár a missziói lelkészek többségükben fiatalok, a püspök szerint kevés tapasztalatukat kiegyensúlyozza lendületük.

- Az az elkötelezettség, amit náluk tapasztaltam, engem is nagyon mélyen megérintett, mi több, szárnyakat adott az, hogy mennyire lelkesek és mennyire fontosnak tartják a missziót. Ez segíteni fog nekik olyan helyzetekben is eligazodni, amelyekre nem tudjuk és nem is lehet őket felkészíteni. Ha ez a munka nem

torpan meg és jó gyümölcsöket hoz, a lelkész-képzésünknek valószínűleg lesz egy ilyen motívuma, amely az ebbe az irányba elkötelezett fiataloknak mélyebb, alaposabb felkészülést adhat – tette hozzá *Szabó István*.

EGYÖNTETŰEN TÁMOGATJÁK

A dunamelléki missziói gyülekezeteket önfenntartó gyülekezetekké válásukig támogatja az egyházkerület. A püspök szerint a támogatásra fordított összeg – amely már meghaladja az évi húszmillió forintot – várhatóan tovább fog növekedni, hiszen nemcsak a missziót végző lelkipásztorról, hanem az infrastruktúráról is gondoskodni kell. *Szabó István* hozzátette, sem az esperes-gondnoki gyűléseken, sem a kerület gazdasági bizottságában nem kérdés, hogy erre anyagiakat kell fordítani.

KÉSVE, DE ÖRÖMMEL

A jelenlegi 13 gyülekezet mellett további nyolc gyülekezetben tervezik a missziói munka elindítását a Dunamelléken.

- Ami elindult, abban nagyon sok örööm van, és mindazoknak is, akik ezt a munkát szeretik, támogatják. Sok áldást kapunk belőle, sokat is imádkozom, hogy csak el ne bízzuk magunkat, el ne higgyük, hogy ez csetintésre megy – fogalmazott a püspök. *Szabó István* elégedetlenségét fejezte ki amiatt, hogy ötven-hatvan éves mulasztás áll a református egyház mögött.

- Ebből kényszerűen harminc-negyven év valamivel magyarázható. Sarokba volt szorítva az egyház, hihetetlenül gyors volt a magyar lakosság migrációja, elképesztő tempóban nőttek ki nagyvárosokból lakótelepek, városok körül lakóparkok, és ezt nemhogy az egyház, de még a szociálpolitika sem tudta igazán követni, sok helyen iskolát sem tudtak szervezni a betelepülő gyermekeinek. Ha viszont csak a mögöttünk lévő húsz évet veszem, akkor is nagyon sok az elmaradás, többször ennyi megszervezett gyülekezetünk kellene, hogy legyen; de talán kegyelmes lesz hozzánk Isten, és a késlekedés okán nem veszi el tőlünk a lehetőséget.

GÁRDONYI GÉZA

HALLATLAN KÍVÁNCISISÁG!

Bizony a karácsonyfát a gyermekek megláták. Az apa ismerős székeltyől vette a piacon és csak hazaküldte.

- Adja csak be a konyhába!

A két gyermek éppen ott volt. (Janika öt-éves, Mancika négyéves.) Csak elámultak a nagy zsámolyka-lábú fenyőfán. Azelőtt Jézuska hozta a karácsonyfát, nem székelymember. És hát a karácsonyfa ezelőtt tele volt gyertyácskával és csillogó ajándékkal.

Az anya meg is zavarodott.

- Az idén előreküldték a fát, – magyarázta a gyermekeknek, – és Jézuska majd itt rakja rá az ajándékokat.

A gyermekek elfogadták ezt a magyarázatot. Az utóbbi hónapokban sok mindenféle szokatlan történt velük.

Különösen Pistukának a távozása.

Pistuka ikertestvére volt Janikának, és hát már a mamuka keblén összeszoktak. El se lehetett képzelni, hogy valaha az életben elválnak. Egy órára se lehetett elképzelni, hogy elválnak.

Az ősszel aztán mi történik:

Pistuka egyszer csak hallgataggá válik. Se étel, se játék nem kell neki. Szédül a feje, és

tüzes-meleg a homloka. A kezecskéje is. A házban orvos bácsi jelenik meg. Pistukát beviszik apukának a dolgozó szobájába. Ott le is fektetik. Vaságyacskát hoznak, abba fektetik.

Janika aggodalmasan nézi és hallgatja, hogy mik történnek Pistukával? Csak Mancika játszik tovább: öltözteti a bábuját, mintha semmi se történt volna.

Mikor az orvos bácsi eltávozik, Janika felnyullászkodik a kilincshez: most már talán be lehet menni Pistukához?

Anyuka azonban visszaparancsolja:

- Mit akarsz? Látod, hogy fekszik.

- Én is fekszek.

S a beteg megszólal:

- Hadd jöjjön be Janika.

- Nem szabad!

S mamuka ráfordítja a kulcsot az ajtóra.

Janika elszontyolodik. Mancival ő egymaga nem tud játszani. Egy óra múlva odamegy megint az ajtóhoz. És kiált:

- Pistuka!

- No? – hangzik bágyadtan belülről.

- Soká fekszel még?

- Nem tudom.

- Ne feküdj sokáig.

Történet

- Nem is.

A beszélgetésnek mamuka vet véget:

- Mit kiabálsz itt? Zavarod a szegény beteget!

Mamuka igen haragos. És a szeme csupa könny.

Délben megérkezik apuka. Professzor ő a gimnáziumban. Aki professzor, mindent tud. De itt olyasmi történt, amiben ő sem bizonyos, mert igen csóválja a fejét, és igen gondolkodik.

Délben megszólal Janika:

- Pistuka nem eszik velünk?

- Nem.

- Mikor mehetek be Pistukához?

- Majd ha meggyógyul.

- Mikor gyógyul meg Pistuka?

- Majd az orvos bácsi megmondja.

Az orvos bácsi el is jár a házhoz. Kétszer is egy nap. Aztán háromszor is. Pistuka már nem felel, ha Janika kiált az ajtónál. Mamuka egyre többet sír.

Egyszer aztán apuka is sír, és azt mondja:

- Most már bejöhetsz Pistukához.

Hát csuda azt látni: két igen nyúlánk gyer-tya... Sok virág között kis ezüst koporsó... Kis ezüst koporsóban Pistuka.

Az-e?

A cseléd fölemeli Janikát.

Hát csakugyan Pistuka. A szeme be van hunyva, és az arca igen fehér.

- Pistuka, – szólítja halkan a kis testvér.

Pistuka azonban nem nyitja ki a szemét.

És nagy a sírás a házban mindenfelé: szobában is, konyhában is.

- Nincs többé testvérekéd! – sírja mamuka.

Janika is sír, de hát reméli, hogy majdcsak történik valami, és Pistuka megint fölkel.

Másnap azonban beszögeznek Pistukát és elviszik. Szép hintón viszik, éneklések és beszédek között. Gödörbe bocsátják a temetőben.

- Vess rá te is egy marok földet.

Janika csak akkor látja, hogy igazán nem lesz többé testvérekéje. Sír és napokig sír. Játékra nincs kedve.

- Kivel játsszon?

Csak Pistukával lehet játszani, – Pistuka meg nincs többé.

Ha nem sír is, üldögél, mint a beteg madár.

És semmi ajándék, semmi kedveskedés meg nem vigasztalja.

- MÉR halt meg? – kérdezi szomorúan, – mér halt meg?

- Isten vette el.

- MÉR vette el az Isten?

- Hogy anyyalka legyen.

- Hát akkor én is...

Mamuka sírva ragadja karjai közé:

- Nem, te nem!

Mindezek zavaros ügyek és gondolkodásra készítő. Janika naphosszat üldögél a zsámlyon, és bágyadtan néz maga elé, mint a lógófejú vénék.

Mégis az, hogy anyyalka lett a testvérekéből, valamennyire megnyugtatja. Látta már a nyáron a csillagokat az égen. Akkor mondták neki, hogy azokon túl laknak az anyyálok. Hát Pistuka is már ott lakik, és ő is anyyál.

És Janikának lassankint megtér az étvágya is, és játszik, – amennyire lehet, – Mancikával.

A karácsonyfa tehát megérkezett volna egyelőre pórén. Be is állították apukának a dolgozószobájába. De hát még karácson három alvás. Azalatt sokat tűnődhetnek, hogy milyen lesz majd a nagy karácsonyfa? Milyen lesz, ha majd Jézuska megrakja ajándékokkal.

Az már magában is öröndetes bizonyosság, hogy a fát előreküldte. Az utóbbi hetekben nem egyszer történt, hogy mamuka kétségkedett a karácsonyfa megérkezésén. Mindig kétségkedett, valahányszor játék közben megkülönböztek és Mancika panaszkodott. Hiába: Mancika a gyöngébb fél és igen árulkodó természetű, és két oktávval feljebb rí, mint az ügy természete szerint ríhatna. Janika bele is zavarodik mindig a mentegetődzésbe: neki is két oktávval feljebb kellene mentegetőznie, de a túlságoskodást csak a hosszúhajú érti. Hát csak ennyit tud mondani:

- Mancika kezdte...

Mamuka igen haragszik:

- Nohát nem kaptok karácsonyfát, – mondja határozottan, – Jézuska csak a jó gyermekeknek hoz, tudhatjátok.

A két gyermek elszontyolodik. De hát hiába: vannak olyan percek, hogy teljesen megfelekeznek a gyarló ember a karácsonyfa feltételeiről.

No de hálistennek, Jézuska figyelmét mégis csak elkerülte valahogyan a sok rosszalkodás. Most már apuka se kétségkedik. Sőt délben meg is kérdegeti:

- Mit szeretnél, hogy hozzon a Jézuska.

- Konyhát, – mondja Mancika.

- Csákót és kardot, – mondja megvidámultan Janika.

- Képeskönyvet, – mondja Mancika.
- Nekem is. Amelyikben oroszlán is van, olyat.

- Az enyimbe páva legyen és trucc.

Apuka rábólint:

- No csak imádkozzatok este szépen, és kérjétek a Kisjézuskát, hogy hozzon.

S a két gyermek imádkozik is az ágyban:

- Édes Jézuska, hozz nekem konyhát és sok főzőedényt, és kis mozsár is legyen benne, és tésztareszelő, és képeskönyv, amelyikbe trucc meg páva.

- Édes Jézuska hozz nekem csákót és kardot, és hintalovat, és puskát. Mert én mindig jó leszek. Oroszlánt is a képeskönyvbe, ahogy ordít.

Végre az utolsó alvásból ébrednek.

- Ma fog jönni?

- Ma.

A két gyermek igen nyugtalan. Játsszanak, az építőszekrényrel játszanak, de csak mintha fizetésért játszanának. Mancika szokatlanul szemtelen. Janika már-már neki is görbíti a tíz ujját, hogy a hajába kap, de szerencsére még a kellő pillanatban rezzen eszébe a karácsonyfa...

- Megállj, iszen, – mondja, – majd holnap!...

S enged Mancikának. Építenek tovább unalommal.

Délután azonban már éppenséggel érdektelen minden játék. Mindegyre kérdezzgetik:

- Soká lesz még este?

Apukával is szeretnének beszélgetni, kérdezzgetni mindenfélét a karácsonyfa felől. De apuka csökönyösen bezárkózik a dolgozószobájába. Ha ki is lép, ráfordítja a kulcsot.

Pedig valahányszor kilép, Janika egyszerre ugrik és rohog eléje az ebédlőszobán át.

- Itt van már?

- Mondtam, hogy ne nyugtalankodjatok. És idejöttök nem szabad!

S titokzatosan suttogja:

- Az anygalkák már itt vannak: dolgoznak a karácsonyfán.

A két gyermek szent megrettenéssel bámul.

- Az anygalkák?...

- Csitt! Nem szabad róla tudni. Csak éppen, hogy titkon mondtam. Húzódjatok vissza a szobába! Ki ne mozduljatok onnan, mert az anygalkák nem szeretik.

A két gyermek visszavonul. Főzni próbálnak a Mancika konyháján, de Mancikát magát sem érdekli most a főzés. Hiába, nem lehet játszani, nem lehet. Apuka szobájában vannak...

Röpködnek-e vajon?

Röpködnek, bizonyosan röpködnek, mert hiszen szárnyuk van. Ha az ebédlő-szobában szabadna játszani... de nem szabad.

Janika különösen izgatott. Fel és alá jár a szobában. Az ablakon is kipillant. Odahúzza a széket és feltérdel: néz, néz ki az ablakon rézsút, hogy az orrocskáját majd széjjelnyomja, – néz apuka ablakja felé. Megint lekászálódik, visszatér az ajtóhoz. Felnyúl a kilincsre, megnyomja. Ujjnyira nyitva hagyja az ajtót és fülel, fülel, néz az ebédlő-szobán át az apuka ajtajára.

Olyan érdekes ajtó nem volt még a világon soha!

S a titokzatos ajtó megint nyílik. Apuka kilép. A tíz ujját maszatos, aranyporos. A szeme könnyes. A konyhába igyekszik. Amint Janikát meglátja, rögtön bezárja az ajtót. A kulcsot is levonja.

- Mars be!

Janika visszavonul.

Apuka sokáig künn időz. Mikor visszatér, Janika egészen ott áll lábujjhegyen a titokzatos ajtónál, és hallgatódzik.

Apuka a fejét csóválja.

Janika lábujjhegyen fut hozzája.

- Apuka, én csak...

- Hát nem várhatsz? Hiszen már mingyárt alkonyodik!

- De apuka én...

- Micsoda erőszakos ember vagy te! Mars be! És toppant is haragjában.

- Apuka, – könyörög remegve Janika, – csak egy picit... egy picikére talán... nyitva hagyhatná az ajtót...

Szinte egész testében reszket. A szeme csupa tűz és esdeklés.

Apuka azonban hajlíthatatlan.

- Nem szabad, no nem szabad. Hallatlan kíváncsiság! Hányszor mondjam még, hogy az anygalkák nem túrik! Értsd meg, hogy az anygalkák nem túrik!

- De én csak éppen, hogy csak egy picit, egy igen picit benéznék, hogy... hogy... csak azt nézném, hogy... hátha köztük van Pistuka is?

Híreink

ANYAKÖNYVI HÍREK

2012. október – december

GYÜLEKEZETÜNK ÚJ TAGJA

HALOTTAINK

Dr. kibédi Madaras Albert, 1922.10.26. Temesvár – 2012.10.16. Csömör.

Jagyugya Józsefné sz. Tóth Katalin, 1950.05.04. Fehérgyarmat – 2012.12.07. Csömör.

RENDSZERES ALKALMAINK

Istentisztelet (minden hónap utolsó vasárnapján és az ünnepnapokon úrvacsorával): vasárnap 9⁰⁰–10⁰⁰

Istentisztelet Nagytarcsán (minden hónap 1. és 3. vasárnapján a r.k. templomban): vasárnap 10³⁰–11³⁰

Gyermek-istentisztelet (a gyülekezeti teremben): vasárnap, 9⁰⁰–10⁰⁰

Iskolai hittan (Mátyás k. Ált. Isk.): hétfő és szerda délelőtt 8⁰⁰–11⁴⁵

Biblióra az idősebb korosztálynak: kedd 8³⁰–10⁰⁰, a fiatalabb korosztálynak: péntek 18⁰⁰–19³⁰

Óvodai hittan – Kacsó utcai csoport: kedd 15³⁰–16⁰⁰, Laki sarki csoport: csütörtök 15³⁰–16⁰⁰

Foci-misszió (Sportsarnok): kedd 17³⁰–19³⁰ (tavasztól őszig)

Presbiteri ülés: minden hónap utolsó keddjén 18⁰⁰–20⁰⁰

Konfirmációi előkészítő: szerda 19⁰⁰–20⁰⁰

Imaóra: péntek 15⁴⁵–16³⁰

Ifjúsági alkalom: péntek 16³⁰–18⁰⁰

Hajnalcsillag zenekar próbái: páratlan szombat és páros vasárnap 10³⁰-tól

Felnőtt konfirmációi előkészítő: 2013. március–május

TÁMOGATÁS

*„A JÓTÉKONYSÁGRÓL ÉS AZ ADAKOZÁSRÓL PEDIG EL NE FELEDKEZZETEK,
MERT ILYEN ÁLDOZATOKBAN GYÖNYÖRKÖDIK AZ ISTEN. (Zsid 13,16)*

Kedves Testvéreink a személyes adományait, illetve gyülekezetünk működését segítő egyházfenntartói járulékat személyesen az istentisztelet után, vagy banki átutalással tudják befizetni (átutalás esetén kérnénk jelezzék annak jogcímét).

*Gyülekezetünk bankszámlaszáma: **OTP Bank Nyrt. 11742049-20341938***

IMPRESSZUM

A MAGVETŐ – a Csömör-Nagytarcsai Református Missziói Egyházközség gyülekezeti lapja. Megjelenik negyedévente. Felelős kiadó, valamint az újságot szerkeszti és tördeli: Esztergály Előd Gábor lelkipásztor. Korrektor: Pintér Édua. Megjelenik 250 példányban, A4-es méretben.

A Lelkészi Hivatal címe: 2141 Csömör, Állomás u. 2. Telefon: 06/30-488-8780. Honlap: www.csoref.hu, e-mail: esztergalyelod@gmail.com vagy hivatal@csoref.hu